

NM-silver till Stina och Vincent – två tävlingshuvuden på väg mot VM

Namn: Stina Mattsson
 Ålder: 21 år
 Bor: Svanberga, utanför Norrtälje
 Klubb: Roslagens HU
 Gör: Studerar till sjuksköterska i Gävle på halvdistan
 Tidigare mästerskapsmeriter i agility: U-SM-guld klass II 2005 med Dell, U-SM-guld med Meg och U-SM-silver med Dell 2006, U-SM-guld med Dell 2010. SM-brons med Team Arion 2007.
 Hund: Erkens Uncle Vincent
 Ras: Border collie
 Titlar: Gk Vallh Pr, SE AgCh, SE Ag(hopp)Ch, FI Ag(hopp)Ch

På nordiska mästerskapen i Finland, söndagen den 14 augusti, knep det svenska agilitylandslaget lagguld i small och lagsilver i medium. Det individuella bronset gick till förra årets SM-vinnare, Rikard Isoluoma och sheltien Lova, och lagesilvret togs av landslagsdebuterande Stina Mattsson och border collien Vincent. Det innebär att Stina är ett steg närmare målet som hon satte upp när hon tolv år gammal såg den då regerande världsmästaren, Jenny Damm, tävla: "Så bra ska jag också bli."

TEXT: MARI EDMAN FOTO: JUKKA PÄTYNEN/KOIRAKUVAT.FI, MARI EDMAN

Jättegrattis till NM-silver och finskt hoppchampionat under en och samma helg.

– Tack. Det kändes väldigt bra. Jag kunde ha åkt hem redan efter att vi under lördagens tävling tog hoppchampionatet. Jag hade aldrig tävlat utomlands med Vincent och var spänd på att se hur vi stod oss i konkurrensen mot finnarna. Och vi hade en väldigt bra helg. Alla har sagt att finnarna är så oslagbara. Men det tycker jag inte att de är. Så stor skillnad är det inte mellan dem och oss. De har förstas en väldigt stor rasvariation, men svenskarna hängde med väldigt bra.

Hur var det att under den prisutdelningen stå överst på pallen och få se ner på den omtalade och konkurrens-

mässigt fruktade Jaakko Suoknuuti, upphovsmannen till jaakko-svängen?

– Det var lite roligt. Jag hade frågat Martina (Ericsson, reds anm.) innan hur Jaakko ser ut. För jag visste inte det. Och när jag skulle gå på prisutdelningen sa hon till mig: "Titta ner till höger, så får du se hur Jaakko ser ut."

Och under nordiska mästerskapen på söndagen kom du direkt efter hans sambo, Janita Leinonen, som vann NM-guld för tredje året i rad. Hon och Hitti var det enda ekipage som var felfritt, men tidsmässigt slog de er med endast två hundradelar på tre lopp.

– Norska mallen Cirkus hade ännu bättre tid, men 10 fel. Vi förlorade mest tid när Vincent var på väg till A-hindret och jag var tvungen att stoppa honom i det andra agilityloppet. Så där tog Janita in all den tid som vi vann med i hopploppet.

Hur kändes det när du förstod att era fem fel och snabba tid räckte till pallplats?

– Jag grinade, som vanligt. På tidigare mästerskap har jag haft svårt att nolla när jag måste. Så jag var mest glad över att jag bara hade kunnat köra på som ett svin, precis som jag brukar göra på vanliga tävlingar.

Vad tyckte du om NM-banorna? Hoppbanan, till exempel, såg väldigt snabb ut.

– Banorna passade Vincent som handen i handsken. Det var långt mellan hindren och Vincent är väldigt långsprungen. Samtliga banor bestod av många tempoväxlingar, det vill säga man kan gasa på och sedan måste man dämpa farten lite innan man kan gasa på igen. Vi tjänade till exempel in tid på den långa raksträckan som inledde hoppbanan, så det var inte konstigt att det var på den banan som vi var snabbast.

Jag funderade mycket över vägval och över hur jag skulle handla den individuella finalbanan. Men jag bestämde mig för att göra precis som vanligt.

OVAN: "Banorna passade Vincent som handen i handsken." Stina Mattsson och Vincent blev bästa svenska ekipage på nordiska mästerskapen 2011 i Åbo.

Jag kanske bara får chansen att vara med i landslaget denna gång och då tänker jag minsann inte fis-köra.

Var det några beslut som du ångrade efteråt?

– Vi hade inte kunnat köra fortare i någon av klasserna. Det enda som inte gick som planerat var rivningen i hoppklassen.

Det gick inte så bra för larget. Vad hände dina lagkompisar?

– I hopploppet diskade sig Jenny Damm och Ina samt Isabelle Emanuelsson och Noa. Malin Elfström och Nick var dock felfria, och eftersom Finland och Danmark fick fler diskar än vi låg vi tvåa inför agilityklassen. Men i den drog vi på oss tre diskar, så vi kom sist.

Det var konstigt att det inte blev fler rivningar, men det berodde nog på att underlaget var så bra. Däremot gick det förmodligen för fort för en del som inte alltid hann med att styra.

Vilken bana gillade du bäst?

– Jag tyckte om alla banor. Finalbanan var exemplarisk. Det fanns saker som man kunde misslyckas på, men banan genererade mycket fart.

Vem var det som dömde?

– Zden k Spolek från Tjeckien. Ingen domare som jag kände igen. Mia Laamanen var kontaktfältsdomare. Jag såg inte så många largetopp, det hann jag inte eftersom klasserna är så små på NM, men jag tror inte att det var så många som fick kontaktfältsfel.

Årets NM, som ägde rum i en av Finlands största träningsanläggningar för agility, 13 kilometer utanför Åbo, var lite annorlunda. Det pågick till och med en vanlig officiell finsk agilitytävling samtidigt. Hur påverkade det mästerskapstävlingen?

– Den andra tävlingen märkte jag aldrig av på söndagen, eftersom den gick utomhus. Och vi var många som när NM var slut tänkte: "Ja, just det." Men lite mer publik blev det nog, även om det inte fanns så stort läktarutrymme.

NM gick inomhus i en agilityhall som höll på att byggas ut. Den saknade till exempel några väggar, vilket gjorde att det fläktade lite. Underlaget var jättebra, sand/grus, och detsamma både inom- och utomhus. Vi tävlar ju sällan inomhus, men man hör ofta speakern och informationen bättre då.

NM brukar inte heller gå förrän i november/december.

– Nä, men jag tycker att det var jättebra att det gick tidigt i år. Det blev som en ministart inför VM.

Från förra årets NM i Danmark lyckades det svenska landslaget bara få med sig en enda medalj, lagsilver i large. Men i år erövrade ni både lagguld i small, lagsilver i medium och individuellt brons i small – förutom din och Vincents silvermedalj. Jag förmodar att det var rätt hög stämning bland er på hemvägen.

– Ja, det var det. Jag tror att de flesta var rätt nöjda. Men det var inte något party på färjan. Det var bara jag och Jenny Damm som dansade lite med pensionärsparen.

Var det som du trodde att delta i landslaget och representera Sverige på ett internationellt mästerskap?

– Ja, det var det. Nu är det väl VM som jag har drömt om. NM var mer som en vanlig tävling. SM känns nästan större.

Men något som jag tänkte på var att här är jag i samma landslag som mina forna idoler, speciellt Jenny Damm, Malin Elfström, Martina Ericsson och Åsa Söderman. Det var en väldigt häftig känsla att få tävla på NM med dem, även om jag har tävlat mot dem i några år nu. Jag har ju också filmat och tittat på dem och på hur de gör mer eller mindre i alla år.

Har du drömt om att få tävla på VM länge?

– Redan innan jag började tävla i klass I var det mitt mål. Jag såg Jenny Damm och Lotus, som bara några månader tidigare hade blivit de första svenska världsmästarna i agility, på Husdjursmässan i Sollentuna i början av 2002 och tänkte: "Så bra ska jag också bli." Då var jag tolv år och hade bara startat i några inofficiella klasser.

Jag vet att du har tävlat på Åland tidigare, men har du varit utomlands och tävlat annars?

– Inte i agility, däremot har jag deltagit i vallnings-EM för "young handlers".

Meg och jag vann 2003 i Belgien och 2004 i Holland.

Visst är det så att du är uppvuxen på landet i en familj som föder upp border collie?

– Precis. I en vallhundsfamilj. Vi har 150 tackor. Mamma tävlar inte längre. Inte jag heller. Och till en början var inte familjen något stort fan av agility. Jag tränade oftast själv och trodde att jag gjorde rätt, vilket jag sedan förstod att jag inte alls hade gjort. Jag gjorde egna hinder och hade till exempel inget däck. Däremot gjorde jag en ram och lärde Meg att hoppa genom den, vilket inte var så smart.

Var Meg din första hund?

– För att göra en mycket lång historia kort så fick jag överta pappas gamla kelpiehane. Så hände en olycka. Han blev överkörd på gården, vilket jag såg.

Agilitylandslaget 2011, under landslagslägret i Stockholm på väg mot Finland. Övre raden från vänster: assisterande landslagsledaren Lars Häggström, Åsa Söderman och sheltien Erik, Martina Ericsson och pumin Csilla, Rikard Isolouma och sheltien Lova, Alexandra Gullberg och sheltien Nicki. Mellanraden från vänster: Tobias Sjöberg och dvärgpudel Edit (reserver), Johanna Karlsson och staffordshire bullterrier Perrin (reserver), landslagsledaren Jens Nilsson, Lovisa Hillbom och mudin Nera, Malin Lindskog och pumin Mäzli, Anne Karlsson och mittelspitzen Sune (reserver). Nedre raden från vänster: Malin Elfström med border collierna Nick och Swift (reserv), Jenny Damm med border collierna Ogin (reserv) och Ina, Stina Mattson och border collien Vincent, Åsa Gunnarsson och border collien Cadi (endast VM), Elin Hylander och sheltien Zimba. Saknas på bilden gör Eva Leandersson och sheltien Maja samt Isabelle Emanuelsson och border collien Noa, som anslöt till landslaget i Finland. Dessutom Rose-Marie Schmidt och sheltien Mascot, som tyvärr fick lämna återbud på grund av skada.

För att distrahera mig så fick jag åtta veckor gamla Meg att hålla i. Hon var tänkt att bli pappas nästa tävlingshund.

Nu brukar vi skämta om det. Att trycka henne i famnen på mig var pappas både bästa och sämsta "misstag", för hon var en fantastisk tävlingshund som kunde ha gått hur långt som helst. Min storasyster fick också en jättebra hund från början. Att vi fick bra hundar att träna och tävla med har säkert bidragit till att vi både har fortsatt.

Visst tävlar du väl fortfarande med din andra agilityhund, Dell?

– Ja. Hon är nio år nu och lite av en "olycksdam". Har haft några skador, bland annat slog hon av en tand strax före SM i år och fick inte delta på grund av karenstiden.

Kommer alla dina agilityhundar från familjens uppfödning?

– Meg och Vincent. Dell är en parningsvalp.

Vad gör Vincent till en bra agilityhund?

– Både Meg och Dell har jag börjat träna först när de redan var vuxna. Vincent är den första som jag har tränat till agilityhund ända sedan han var valp.

Från början var han väldigt långsam. Jag försökte till och med att byta honom inom familjen, mot en av pappas hundar. Han är svärmtiverad när det gäller att lära sig nya saker. Jag har testat mig fram. Han är väldigt "mammig". Det var det jag kunde utnyttja. För om man tittar på våra lopp så springer han bara fort när han får jaga ikapp mig. Sedan har han fått mer tryck eftersom.

Det känns som en revansch att ha lyckats med det.

Jag förmodar att han mest är van vid ett liv på landet. Hur gick det när ni bodde på hotell mitt i Åbo under NM?

– Vincent är inte så bekymrad över

hända under de veckor som är kvar innan VM. Och det är upplevelsen att få delta i VM som jag vill åt.

Dell och jag har vunnit jättemycket, men jag har inte klarat av att prestera på mästerskap när jag har behövt. Men Vincent är nog en bättre mästerskaps-hund än Dell. Han skärper till sig när jag blir nervös. Sedan har även jag fått lite erfarenhet och slutat lyssna på andra, som innan finallopp kan säga: "Du ska bara nolla." Så kan jag inte köra.

Vad tycker din familj i dag om att du kör agility?

– Att det är skitkul. Mamma och pappa har ju sett vilken fin kontakt agilityn ger mig med mina hundar och att de inte blir stressade. Det var mest i början, när de var med och kollade på klass I-tävlingar som de var skeptiska. Agility ser ju lite annorlunda ut i klass III.

Det har även gått bra för din syster, Karin, som har fortsatt med vallningen och kom trea på vallnings-EM i Skåne helgen efter att du och Vincent tog NM-silver.

– Ja, hon kom trea med ena hunden och sexa med den andra. Och helgen före mitt NM så deltog hon i vallnings-NM och kom åtta och nia. I september ska hon delta i VM och i början av oktober är det dags för agility-VM.

Era föräldrar måste vara stolta.

– Ja. I vallhunds-kretsar brukade vi skoja och säga att det var bra avel. Att det var bra temperament och bra tävlingshuvuden, men ögonfel på "kullen". Både jag och syrran har nämligen glasögon.

Men du håller alltså inte på med vallning alls längre?

– Jag tränar och håller kurser. Jag skulle tävla om året hade fler helger, men jag tycker att agilityn är roligare.

Lycka till på VM. Hoppas att ni slår finnarna och alla andra.

– Det sägs ju att det inte går att ta dem, men får bara jag träna lite till så kan jag nog.

RESULTAT NM 2011

SMALL, LAG	
1. Sverige.....	0/201,55
2. Norge.....	10/205,54
3. Danmark.....	10/217,96
MEDIUM, LAG	
1. Finland.....	5/202,21
2. Sverige.....	5/206,62
3. Danmark.....	25/210,37
LARGE, LAG	
1. Norge.....	30/193,74
2. Finland.....	205/212,09
3. Danmark.....	215/211,18
SMALL, INDIVIDUELLT	
1. Susanne Prier & shetland sheepdog O'bay Truly Unique, Danmark.....	0/106,41
2. Lillian Rose & dvärgpudel Boring Black Gabriela, Danmark.....	0/114,93
3. Rikard Isolouma & shetland sheepdog Memus Song of Faith, Sverige.....	5/104,32
MEDIUM, INDIVIDUELLT	
1. Jari Suomalainen & kooikerhondje Lucky Nana's Bromus, Finland.....	0/97,83
2. Taneli Ikäheimo & mudi Vimmatun Sär- määlli, Finland.....	0/98,82
3. Emma Vasko & mellanpudel Katupoika, Finland.....	0/109,69
LARGE, INDIVIDUELLT	
1. Janita Leinonen & border collie Decathlete's Hornet.....	0/97,74
2. Stina Mattsson & border collie Erkens Uncle Vincent.....	5/97,76
3. Marianne Karjalainen & border collie Saunajaakon Strawberryfield.....	5/102,41